

عنوان مقاله:

انسانیت و اخلاق در شعر اقبال لاهوری

محل انتشار:

نخستین همایش ملی اخلاق و عرفان در ادب فارسی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

احمد رضا کیخای فرزانه - دانشیار، عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان

فاطمه رهدار - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

مریم بانسی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

سمیه صفاری - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

اقبال لاهوری به عنوان یکی از اندیشمندان و متفکران مشرق زمین تلاش می کند تا با نگرش های خردورزانه و مبتنی بر تعالیم مبین اسلام خودسازی و خودشناسی را در نهاد روشن بینان نهادینه کند. به باور اقبال خودی، خودسازی و خودشناسی با قداست طواف حرم برابری می کند و آیات قرآنی، احادیث نبوی و ارادت به اهل بیت (ع) و عرفان اسلامی مرکز توحید باوری و زمینه ساز تربیت انسان کامل است. از نظر مضمون شعرش بیان خردورزی، ایمان، امید و آرزو، تلاش و کوشش، حرکت و پویایی، خودشناسی است. عصاره شعر او فرهنگ اسلامی و عرفانی گذشته و حال است. این فرهنگ انسان قابل را به سوی حقایق دینی و اسلامی سوق می دهد و به اصل خویش باز می گرداند. او دلیل ماندگاری و جاودانگی انسان را در درخشش ایمان و روح مبارزه جاری و ساری می داند و صبر و استقامت را بن مایه این حرکت معرفی می کند. گویا در شعرش نفس می کشد و زندگی می بخشد و شعرش همچون زندگی در جریان و تکاپو است. در این مقاله سعی خواهد شد تا با بازشناسی و معرفی سیر تفکر علامه اقبال لاهوری، محورهای اندیشه ی او در بازتاب مفاهیم انسانی و اخلاقی بازشناسی و معرفی گردد.

کلمات کلیدی:

اقبال لاهوری، مفاهیم انسانی، مفاهیم اخلاقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/812751>

